

Arrest

nr. 40 842 van 25 maart 2010
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 oktober 2009 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2002 is de verzoekende partij gehuwd met M.L. van Belgische nationaliteit. Op 29 januari 2003 wordt aan de verzoekende partij een visum type D afgeleverd. Op 5 mei 2003 dient de verzoekende partij een vestigingsaanvraag in functie van haar Belgische echtgenoot in. Op 13 juni 2003 wordt deze aanvraag tot vestiging geweigerd. Op 11 augustus 2003 verkrijgt de verzoekende partij een bijlage 35 ten gevolge het indienen van een verzoek tot herziening. Op 11 december 2006 wordt de bijlage 35 omgezet in een BIVR van onbepaalde duur.

Op 13 maart 2007 wordt het huwelijk tussen de verzoekende partij en M.L. nietig verklaard door het hof van beroep te Antwerpen.

Op 18 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 november 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Motivering :

Art. 7, 3° wet 15.12.1980 De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad : Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van datum 13/03/2007 (AR2006/AR/1708) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan L.M. nietig verklaard als een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

Art. 7, 2° wet 15.12.1980 De betrokkene verblijft langer in het rijk dan toegelaten : Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene haar recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. (…)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur met name van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de bepalingen van Richtlijn 2003/86.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Eerste Middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de bepalingen van Richtlijn 2003/86:

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term afdoende vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Bovendien moet de motivering de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet de rechter zijn legaliteitscontrole kunnen uitoefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te

worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term afdoende wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten dan ook strikt worden geïnterpreteerd en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan bijgevolg, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Immers zo bepaalt artikel 5 van de wet uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, niet werd nageleefd.

Verzoekster dient op 05.05.2003 een aanvraag in voor een verblijf langer dan drie maanden op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan. Pas op 13.03.2007 oordeelt het Hof van Beroep te Antwerpen dat het huwelijk dient vernietigd op grond van de schending van de openbare orde, i.c. een schijnhuwelijk. Verzoekster is dus bijna 5 jaar gehuwd geweest. Zo stelde de DVZ vast in 2006, meer dan drie jaar na de aanvraag, dat er geen negatieve elementen in het dossier aanwezig waren zodat verzoekster in bezit kon worden gesteld van een BIVR van onbepaalde duur.

Het is dan ook onredelijk om een bevel om het grondgebied uit te vaardigen voor iemand die lange tijd gehuwd is, geen gevaar betekend voor de openbare orde; maar die wegens verstoting in een situatie verzeild is geraakt die het Hof van Beroep te Antwerpen doet besluiten tot een schijnhuwelijk.

Bovendien stelt de overweging nr. 14 van de richtlijn 2003/86 het volgende:

“Gezinshereniging kan om gemotiveerde redenen worden geweigerd. Met name dient de persoon die in aanmerking wenst te komen voor gezinshereniging geen bedreiging te vormen voor de openbare orde en de binnenlandse veiligheid. Het begrip „openbare orde” kan een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf omvatten in dit verband zij erop gewezen dat de begrippen openbare orde en binnenlandse veiligheid tevens gevallen omvatten waarin een onderdaan van een derde land behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, een dergelijke vereniging steunt of extremistische doelstellingen huldigt.”

Deze overweging wordt opgenomen in art. 6, 1° en 2° van de richtlijn 2003/86, hetwelk verwijst naar art. 17 van dezelfde richtlijn. Zo dient ook de ernst van de inbreuk in overweging worden genomen alsmede de band van betrokkene met het land van herkomst. Het is duidelijk dat de DVZ deze overwegingen niet terdege heeft gemaakt.

De bestreden beslissing dient dan om deze redenen vernietigd te worden. (...)

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing op rechtmatige wijze verwijst naar het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 13 maart 2007 dat het huwelijk van de verzoekende partij vernietigt als zijnde een schijnhuwelijk en stelt dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad doordat zij een schijnhuwelijk is aangegaan, dat de verzoekende partij met haar kritiek hier geen afbreuk aan doet, dat de verzoekende partij zich derhalve niet langer kan beroepen op de voordelen die haar op grond van dit huwelijk waren toegekend en dat in ieder geval de uiteenzetting van de verzoekende partij niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In haar repliekmemoire verwijst de verzoekende partij vooreerst naar de argumenten uiteengezet in haar inleidende verzoekschrift. Zij wenst tevens te benadrukken dat zij werd toegelaten voor onbepaalde duur in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, dat het dus een toelating tot verblijf op basis van regularisatie en niet een verblijf op basis van haar huwelijk betreft, dat haar een onbepaald verblijf werd toegekend op basis van regularisatie wegens humanitaire omstandigheden en dat de verzoekende partij werd verstoten, wat een eenzijdige handeling van haar echtgenoot betreft waar zij helemaal geen inbreng in heeft gehad.

3.2 De in de artikelen 2, 3, 4 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2, 3, 4 en 5 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, 3° en artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde heeft geschaad en het feit dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan toegelaten.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3 De verzoekende partij beperkt zich in haar middel tot een louter theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsverplichting die op de overheid rust en die naar de mening van de verzoekende partij niet werd nageleefd.

In haar repliekmemoirie stelt de verzoekende partij echter dat zij werd toegelaten voor onbeperkte duur in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en dat zij een toelating tot verblijf op basis van regularisatie en niet een verblijf op basis van haar huwelijk heeft verkregen. De Raad wijst erop dat deze kritiek van de verzoekende partij gericht is tegen een overtollig motief omdat de eventuele gegrondheid van die kritiek niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Het feit dat de gemachtigde van staatssecretaris zijn beslissing aanvult met bijkomende motieven, tast op zich niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan. Het determinerend motief wordt zeer duidelijk vermeld, met name *'de betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 13/03/2007 (AR2006/AR/1708) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdaan L.M. nietig verklaard als een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.'* en wordt geenszins betwist door de verzoekende partij. Het determinerend motief volstaat om de beslissing te dragen.

3.4 De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De verzoekende partij stelt dat het onredelijk is om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen voor iemand die lange tijd gehuwd is, bijna vijf jaar, geen gevaar betekend voor de openbare orde, maar die wegens verstoting in een situatie verzeild is geraakt die het hof van beroep te Antwerpen doet besluiten tot een schijnhuwelijk. De Raad stelt vooreerst vast dat uit het arrest van 13 maart 2007 van het hof van beroep te Antwerpen blijkt dat het huwelijk van de verzoekende partij is vernietigd omdat de intentie van de verzoekende partij niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en dat *'de Belgische internationale openbare orde (zich) verzet tegen dat zulk huwelijk rechtgevolgen heeft in de Belgische rechtsorde. De geldigheid van het huwelijk raakt de Belgische nationale en internationale openbare orde.'* Daarnaast verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn noch dat de gevolgtrekking die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.5 De verzoekende partij voert bovendien een schending aan van *'de bepalingen van Richtlijn 2003/86'*. Zij verwijst naar de overweging nr. 14 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Richtlijn 2003/86) en stelt dat deze overweging wordt opgenomen in artikel 6, 1° en 2° van de Richtlijn 2003/86, hetwelk verwijst naar artikel 17 van dezelfde richtlijn. De verzoekende partij stelt dat de ernst van de inbreuk in overweging dient te worden genomen alsmede de band van betrokkene met het land van herkomst en dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet terdege heeft gedaan.

Uit de memoire van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen blijkt dat: *“Hervorming van de voorwaarden en van de procedure gezinshereniging van gezinsleden van niet-EU vreemdelingen. 1. Doelstelling van het ontwerp Het ontwerp van wet dat aan u wordt voorgelegd wijzigt de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen die betrekking hebben op de gezinshereniging van de gezinsleden van vreemdelingen die geen onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Unie. Deze wijziging vloeit hoofdzakelijk voort uit de aanneming van de Raad van de Europese Unie, op 22 september 2003, van de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese Unie L251 van 3 oktober 2003). (...)Deze laatste voorwaarde is in overeenstemming met artikel 6, § 1 van de richtlijn, dat voorziet dat de lidstaten een verzoek tot gezinshereniging kunnen afwijzen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Zoals wordt vermeld in de 14de overweging van de richtlijn, kan het begrip «openbare orde» een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf omvatten. Dit begrip en het begrip «openbare veiligheid» kunnen ook gevallen omvatten waarin een vreemdeling behoort tot een vereniging die steun verleent aan terroristen of extremistische doelstellingen huldigt.(...)2. De beslissing om een einde te maken aan de toelating tot verblijf. Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht. a) De motieven. Het motief volgens hetwelk de voorwaarden in artikel 10 niet meer worden vervuld, zal op een redelijke manier moeten worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de persoon (cf. artikel 17 van de richtlijn).(...)” (Parl. St., Kamer 2005 2006, nr. 2478/001).”*

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden zodat de omzetting van de voornoemde ‘bepalingen van de Richtlijn 2003/86’, is geschied en de verzoekende partij zich wat deze artikelen betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen. De schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze zoals in casu, omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De verwijzing naar de richtlijn 2003/86/EG als onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.6 Waar de verzoekende partij in haar repliekmemoirie verwijst naar een hangende regularisatieaanvraag ingediend op 14 december 2009, dient te worden opgemerkt dat noch uit het administratief dossier noch uit de nota van de verwerende partij blijkt dat dergelijke aanvraag is ingediend. De verzoekende partij toont niet aan de hand van de bijgevoegde stukken aan dat voormelde aanvraag is ingediend.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 3079 (c) en RvS 12 januari 2007, nr. 166 626). Er dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag om “regularisatie” de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 3 juni 2004, nr.132 035 en RvS 3 juni 2004, nr.132 036).

3.7 De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel zouden zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS